

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2021. január 7. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hűtlen kezelés büntette miatt ellen indult büntetőügyben a *Szegedi Törvényszék* 2019. május 17. napján kihirdetett *9.B.507/2018/43.* számú ítéletét

megváltoztatja:

A vádlott cselekményét *csalás büntettének* [Btk. 373. § (1) bekezdés 2. fordulat, (6) bekezdés a) pont] minősíti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet *helybenhagyja* azzal, hogy a vádlott lakóhelyének címe: , a polgári jogi igényt előterjesztő gazdasági társaság nevének írásmódja helyesen: .

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság vádlottat hűtlen kezelés büntette [Btk. 376. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont] miatt 5 év börtönben végrehajtható szabadságvesztésre, 5 év közügyektől eltiltásra és 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A - helyesen - által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította és kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.
- [2] A törvényszék ítélete ellen vádlott bűncselekmény hiánya okából történő felmentés érdekében, míg védője megalapozatlanság okából elsődlegesen bűncselekmény hiányában történő, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében fellebbezett.
- [3] A fellebbviteli főügyészség a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Indítványozta a tényállás kiegészítését, illetőleg helyesbítését, észrevételezte, hogy a polgári jogi igényt bejelentő gazdasági társaság neve pontatlanul szerepel az ítéletben. Összességében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az ítéltábla a . által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését tekintse egyéb törvényes útra utasítottnak.

- [4] vádlott védője fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mivel az hiányos, ellentétes az iratok tartalmával, és helytelen ténybeli következtetéseket tartalmaz. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem adta kellő indokát a bizonyítékok kirekesztése körében tett indítvány elutasításának. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor tanút érdektelennek tekintette. A védő fellebbezésének indokolásában sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az általa kihallgatott tanúk vallomását nem teljes terjedelmében jelenítette meg az ítéletben, hanem annak csupán a tényállás alátámasztására alkalmas részleteire hivatkozott. Előadta továbbá, hogy mivel az elsőfokú ítélet a vádtól eltérően az elkövetési magatartást abban látta megvalósulni, hogy a vádlott nem állított ki számlát a t megillető jutalékok tekintetében, magánszakértői véleményt kíván csatolni annak igazolására, hogy vádlott ezen döntése üzleti szempontból logikus volt, és ezen döntés következtében a nyereségesen működött. Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet vádlott személyi körülményeire vonatkozó részében tévesen utalt arra, hogy a vádlott katona volt, és iratellenesen került megállapításra az is, hogy tanú könyvvizsgálóként dolgozott, hiszen a tanú akként nyilatkozott, hogy könyvvizsgálatszerű munkái is voltak. Álláspontja szerint nem lehetett kétséget kizáró módon bizonyítani azt, hogy az ítéletben hivatkozott 3 db e-mailt a vádlott írta, illetőleg azok a vádlott tudtával kerültek elküldésre. Véleménye szerint a vádlott ezzel kapcsolatos védekezését támasztja alá 2005. július 6-án írt e-mailje, amelyben utalt arra, hogy felderítették nem ismert e-mail címét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak ki kellett volna rekesztenie, valamint tanúk vallomását, hiszen azok részben irányított kérdésekre adott válaszok voltak, másrészt pedig a tanúk vallomásában csupán a megnevezés található, így nem állapítható meg a vallomásukból, hogy az ott előadottak a magyar, avagy a svájci gazdasági társaságra vonatkoznak. Álláspontja szerint tanú vallomása is tévesen került bizonyítékként értékelésre, hiszen a tanú elmondása szerint egy jelentős összeggel nem tud elszámolni, továbbá eltérések mutatkoznak a tanú jogsegély keretében tett tanúvallomása és az ellene folyó büntetőeljárásban tett vallomása között.
- [5] Kifogásolta a védő azt is, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlanul állapította meg a vagyoni hátrány összegét, hiszen az ítéletben szereplő ezirányú megjegyzéssel ellentétben a vádlott nem tett olyan tartalmú nyilatkozatot, amely szerint a vád szerinti összegek nagyságrendileg és ütemezésüket tekintve megfelelnek a .-t megillető jutalékoknak. Így álláspontja szerint tévesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor kizárólag az adatközlésére alapította a vagyoni hátrány összegét. A védő álláspontja szerint egy üzletileg racionális és hosszú távon kifizetődő döntést hozott, amikor lemondott a t megillető jutalékok érvényesítéséről, amelyet igazol az a tény is, hogy több mint tíz évig sikeresen fennállt a . és az ., illetve jogelődje között a gazdasági kapcsolat. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet 16. oldalának a hallgatóságos megállapodással kapcsolatos okfejtése téves, és az ezzel kapcsolatban hivatkozott bírósági határozat teljesen más tényállásra vonatkozik. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta annak ítéletben történő megjelenítését, hogy 2012. évben az új ügyvezető által történt jutalék érvényesítését követően az amerikai partnercég az esedékes jutalékot ugyan átutalta a nek, azonban ezt követően a szerződést megszüntette.
- [6] Utalt továbbá a védő arra is, hogy a hűtlen kezelés büntette szándékos bűncselekmény, amely gondatlanságból nem követhető el, vádlottnak pedig a szándéka nem terjedt ki sem a kötelességszegésre, sem pedig a vagyoni hátrány okozására, így elsődlegesen bűncselekmény hiánya okából, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából a vádlott felmentésére tett indítványt.
- vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen felszólalásában az elsőfokú eljárás során előterjesztett védekezését megismételve arra hivatkozott, hogy a jutalékokkal kapcsolatban üzleti döntést hozott, amely alapján egy szóbeli megállapodás született az amerikai partnercéggel, amelynek az volt a célja, hogy a . hozzájusson a forráskódhoz. Előadta továbbá, hogy nem adott utasítást sem a svájci cég alapítására, sem arra, hogy a svájci cégnek utalják a .-t megillető jutalékokat. Véleménye szerint egy úgynevezett „karakter-gyilkosságot” követtek el ellene, hiszen amikor a 2010-es évek elején csökkentek az üzleti lehetőségek, a tagok között ellentétek keletkeztek, amelynek hatására őt

elmozdították az ügyvezetői pozíciójából, kiszorították a cég tevékenységéből, és tulajdonképpen lerombolták a cég addig elért eredményeit.

- [8] A másodfokú bíróság a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy a törvényszék az eljárási szabályok megtartásával folytatta le eljárását.
- [9] A törvényszék eleget tett a tényállás felderítési feladatának, és a vád tárgyát képező releváns tényekre nézve a lehetséges és szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. Ennek során részben egymással ellentétes tartalmú, részben pedig egymást támogató bizonyítékok kerültek beszerzésre. Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonva, indokolási kötelezettségének megfelelően eleget téve, az ügyiratoknak megfeleltethető, logikus magyarázatát adta annak, hogy a tényállás megállapítása során miért vetette el vádlott azon védekezését, amely szerint az amerikai partnercég felé nem került érvényesítésre a t megillető jutalék. A jogsegély eljárás keretében kihallgatott és tanúk vallomása, valamint az . jogi képviselőt ellátó adatközlésére figyelemmel iratszerűen állapította meg a törvényszék, hogy az ., valamint jogelődjei, illetve a . között nem volt gazdasági kapcsolat, ilyenre vallomása és a rendelkezésre álló egyéb iratok sem utaltak. Az elsőfokú bíróság logikus következtetés útján állapította meg - e körben maximálisan tiszteletben tartva a Be. 7. § (4) bekezdésében írt azon eljárási szabályt, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem lehet a vádlott terhére értékelni -, hogy az ítéletben hivatkozott e-mail üzenetekre figyelemmel vádlott tudomással bírt arról, hogy a .-t megillető jutalék a számlájára kerül utalásra.
- [10] Nem osztotta az ítélet tábla vádlott védőjének azon álláspontját, amely szerint a törvényszék megalapozatlanul állapította meg azt, hogy milyen összegek kerültek utalásra a számlájára. A védő által előadottaktól eltérően ennek megállapítására nem kizárólag az . tájékoztatása alapján, hanem a . bankszámlája adatainak figyelembevételével került sor. Az elsőfokú ítélet tartalmilag helyesen utalt arra, hogy vádlott nem vitatta a vádiratban és az ítéleti tényállásban szereplő összegeket, hiszen a vádlott a vádiratban szereplő összegekre nézve úgy nyilatkozott, hogy azok nagyságrendileg megegyeznek a.-t megillető jutalékok összegével (11. jegyzőkönyv 10. oldal 3. bekezdés).
- [11] Téves volt a védőnek az a kifogása is, amely szerint a tényállás ellentétes megállapítást tartalmaz az ítélet 17. oldalának 4. bekezdésével, hiszen ez utóbbi okfejtés arra vonatkozott, hogy a törvényszék álláspontja szerint abban az esetben is megállapítható lett volna vádlott bűnössége, amennyiben a védekezését elfogadva, azon vallomása alapján került volna sor a tényállás megállapítására, hogy hallgatolagos megállapodás keretében lemondott a megillető jutalékokról.
- [12] Nem osztotta a másodfokú bíróság a védőnek a jogsegély eljárás keretében kihallgatott és tanúk vallomásával kapcsolatos aggályait sem. A tanúk vallomásához csatolásra kerültek a tanúkhöz intézett kérdések is, amelyek minden esetben a teljes cégnevet tartalmazták, így fel sem merülhetett az, hogy ne lehessen eldönteni, hogy a tanúk a magyar, avagy a svájci cégre utalnak a válaszaikban.
- [13] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében hivatkozott a tanúvallomások ügy szempontjából releváns részeire, azokat a megfelelő körben és iratszerűen mérlegelte. A vád lényege szerint a vádlott bűnös közreműködése folytán nem kapta meg az őt illető jutalékot az .-től, illetve annak jogelődjeitől. Az elsőfokú bíróság az ebben a körben releváns bizonyítást felvette, és az ezen cselekvéssel kapcsolatos releváns tényekre nézve a tényállás megállapítási kötelezettségét is teljesítette. Nem tekinthető tehát a törvényszék által megállapított tényállás hiányosnak abból az okból, hogy az nem terjed ki a komplett gazdálkodására, illetve a vádlott ügyvezetését követő időszakban bekövetkezett csődhöz vezető valamennyi gazdasági folyamatra.
- [14] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg. A bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan, a vád keretei között végzi el. A tényállást megállapító elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő

tevékenységének azonban iratszerűnek, logikusnak, és minden lényeges releváns bizonyítékra kiterjedőnek kell lennie. A törvényszék bizonyíték értékelő tevékenysége megfelelt ezeknek a kritériumoknak, így a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó, a vádlott felmentését célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek. Megalapozott tényállás esetén ugyanis a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére.

[15] Az ítélet tábla megállapította, hogy a védő által a magánszakértői vélemény értékelésére tett bizonyítási indítvány a vád tárgyává tett cselekmény szempontjából nem releváns tényre vonatkozik, hiszen az eljárás tárgya - a már kifejtettek szerint - nem a . teljes működése, hanem egy meghatározott üzleti kapcsolatból származó jutalék sorsa volt. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a védő által előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította.

[16] Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás - részben a törvényszék téves jogi álláspontjából fakadóan - helyesbítésre szorult. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a .-nek jutalék járt volna az . és jogelődjeivel fennálló üzleti kapcsolatból, amely jutalék összegének megállapítása és átutalása a vel kötött szerződés alapján az amerikai üzleti partner feladata volt (ítélet 3. oldal 4. bekezdés). Az amerikai partnercég a jutalékot meg is állapította, azonban az a partnercég tévedése folytán nem a hanem a . számlájára került utalásra, amelyről vádlott mint a . ügyvezetője tudomással bírt (ítélet 3. oldal 6. bekezdés). A törvényszék jogi álláspontja szerint ezen tények alapján, figyelemmel arra, hogy a vádlott nem intézkedett a t megillető jutalékokra vonatkozó számla kiállításáról vagy kiállítatásáról (ítélet 3. oldal 5. bekezdés), az ezzel kapcsolatos kötelezettségeit megszegte, így cselekménye hűtlen kezelés büntetnének minősül.

[17] Az ítélet tábla ezzel kapcsolatban észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása körében a 3. oldal 4. és 5. bekezdésében ellentétes megállapításokat tett, hiszen a 3. oldal 4. bekezdésében a jutalék megállapítását és utalását - a rendelkezésre álló szerződések tartalmával összhangban - az amerikai partnercég feladataként tüntette fel, így a 3. oldal 5. bekezdése téves megállapítást tartalmaz, hiszen az ezzel kapcsolatos intézkedést, illetve annak elmaradását vádlottnak rótt fel. A fentiekre is figyelemmel a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ügyiratok egybehangzó adataira figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását, illetve vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét az alábbiak szerint kiegészítette, illetve helyesbítette:

[18] Az ítélet 2. oldalának 2. bekezdéséből mellőzte annak megállapítását, hogy vádlott katona volt.

[19] Az ítélet 2. oldalának 4. bekezdését kiegészítette azzal, hogy a alapító tagjai közé tartozott a . is.

[20] A 3. oldal 5. bekezdését, valamint a 4. oldal utolsó bekezdésétől az 5. oldal 5. bekezdéséig terjedő részt mellőzte.

[21] Az 5. oldal 6. bekezdését akként helyesbítette, hogy vádlott a . ügyvezetőjeként azzal, hogy az .-t és jogelődjeit tévedésben tartotta tekintetben, hogy a t megillető jutalékokat mely céghez és milyen számlaszámra kell megfizetnie, ezen magatartásával a .-nek 972.049.158.-Ft kárt okozott, amely az eljárás során nem térült meg.

[22] Az indokolás 21. oldalának 7. bekezdését a tényállásba utalta.

[23] Az ítélet 12. oldalának 1. bekezdéséből mellőzte az arra történő utalást, hogy könyvvizsgálóként is dolgozott a .-nél, míg a 20. oldal utolsó előtti bekezdés utolsó sorában feltüntetett összeg helyesen 972.049.158 Ft.

[24] A fenti kiegészítéssel és helyesbítésekkel együtt a törvényszék ítélete a felülbírálat alapját képezte.

[25] Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján helyesen következtetett vádlott bűnösségére, azonban a vádlott által elkövetett bűncselekményt nem a törvénynek megfelelően minősítette.

[26] Ahogyan azt már az elsőfokú bíróság is megállapította a tényállásban, a vádlott által képviselt t megillető jutalékok ténylegesen kifizetésre kerültek az . és jogelődjei által, azonban a jutalékok összegének utalása a svájci honosságú . társaság bankszámlájára történt vádlott tudtával. Tekintettel arra, hogy a törvényszék által is megállapítottak szerint vádlott tudott arról, hogy az amerikai cég a t

megillető jutalékot egy másik cég számlájára utalja, így téves volt a törvényszéknek az az álláspontja, amely szerint a vádlottat azért terheli büntetőjogi felelősség, mert elmulasztotta a jutalékok beszedése iránti intézkedések megtételét. Az irányadó tényállásból következően az . és jogelődjei tévedésben voltak abban a tekintetben, hogy a .-vel szemben fennálló szerződéses kapcsolatból folyó jutalék fizetési kötelezettségüket mely számlaszámra teljesíthetik. vádlott ezen tévedésről tudomással bírt, sőt, a tudomásával ez a tévedés megerősítésre is került több esetben, s ezáltal az .-t és jogelődjeit tévedésben tartotta a kifizetés jogszerűségét illetően, annak ellenére, hogy mint a ügyvezetője a kft. érdekében kellett volna, hogy tevékenységét gyakorolja. Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte az ezzel kapcsolatos e-mail üzeneteket is. vádlott ezen tévedésben tartó magatartásával összefüggésben a .-nél kár következett be.

- [27] Ezzel kapcsolatban megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 137. § 5. pontja szerint kár a bűncselekménnyel a vagyonban okozott értékcsökkenés. A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 459. § (1) bekezdés 16. pontja a kár fogalmát akként határozza meg, hogy e törvény eltérő rendelkezése hiányában a bűncselekménnyel a vagyonban okozott értékcsökkenés. Jelen esetben az állapítható meg, hogy a a szerződésekből folyó jutalékokra vonatkozó igényével mint követeléssel csökkent a . vagyona azáltal, hogy ezen összegektől a . elesett. Ahogyan arra az EBH2010. 2124. számú határozat is utal, a kár, azaz a bűncselekménnyel a vagyonban okozott értékcsökkenés fogalmába olyan további elemek, amelyek a vagyoni hátrány részét képezik nem tartoznak bele, azonban a vagyon fogalmi körébe a következetes felfogásnak megfelelően a követelések és a vagyoni értékű jogok is beleértendők. A különböző szolgáltatások piaci értékkel bírnak, így a szolgáltató a szolgáltatás ellenértékét képező díjra jogosultságot szerez. Az ellenérték megfizetésének elmaradása pedig a tényleges teljesítéssel megterhelt vagyonban értékcsökkenésként, és nem elmaradt haszonként jelentkezik. Ez az álláspont tükröződik a Btk. 373. § (7) bekezdésében is, amely szerint az e szakasz alkalmazása szempontjából kárnak kell tekinteni az igénybe vett szolgáltatás meg nem fizetett ellenértékét is.
- [28] Mindezekből következően tehát megállapítható az, hogy vádlott az amerikai partnercég tévedésben tartásával a .-nek kárt - és nem vagyoni hátrányt - okozott. Ezzel párhuzamosan az .-vel és jogelődjeivel gazdasági kapcsolatban nem lévő svájci honosságú társaság jogtalan haszonra tett szert. Kétségtelen, hogy vádlott a vádbeli időszakban a sértett gazdasági társaság ügyvezetője volt, azonban a .-t károsító magatartása a fent kifejtettek szerint a csalás törvényi tényállási elemeit megvalósította, és abban az esetben, ha a vagyonkezelő kifejezett csalási magatartással (tévedésbe ejtéssel vagy tévedésben tartással) idéz elő kárt a megbízó vagyonában, akkor hűtlen kezelés helyett a bűnösséget a csalás megfelelő alakzatában kell megállapítani. A hűtlen kezelés - mint bizalommal való visszaélés - ugyanis a sikkasztás és a csalás mellett kiegészítő jellegű bűncselekmény, amely csak akkor állapítható meg, ha a köteleességszegés folytán nem valósul meg csalás, avagy sikkasztás.
- [29] Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlott által elkövetett bűncselekményt csalás büntetnének minősítette [Btk. 373. § (1) bekezdés 2. fordulat, (6) bekezdés a) pont], figyelemmel a Btk. 459. § (6) bekezdés e) pontjára. A cselekmény minősítésével kapcsolatban megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az 1978. évi IV. törvény 2. §-a alapján az alkalmazandó büntető törvényt illetően a törvényszék által kifejtetteket mindenben osztja, azok a megváltoztatott minősítés mellett is helytállóak, figyelemmel arra, hogy az 1978. évi IV. törvény 318. § (7) bekezdése és a Btk. 373. § (6) bekezdése alapján egyaránt 5-től 10 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő a csalás büntetése, ha a csalás különösen jelentős kárt okoz.
- [30] A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság mellőzte az enyhítő körülmények köréből a vádlott rendezett életvitelét, tekintettel arra, hogy ennek enyhítő körülményként történő értékelése az 56. BK vélemény alapján nem indokolt, míg az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta eltelt további jelentős időmúlásra - tekintettel a 2/2017. (II. 10.) AB határozatban foglaltakra is -

nyomatékos enyhítő körülményként értékelte az időmúlást. Mellőzte a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények köréből a súlyosabb minősítést megalapozó értékhatár közel kétszeresét elérő összegű kár okozását, tekintettel arra, hogy ilyen arányú károkozás még nem értékelhető súlyosítóként.

- [31] Az így helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy vádlott vonatkozásában az enyhítő körülmények jelentős számára és súlyára figyelemmel indokolt a büntetés kiszabása során irányadó középértéktől való jelentős eltérés a vádlott javára, és a szabadságvesztés büntetés tartamának a törvényi minimumban való megállapítása. A törvényszék által kiszabott szabadságvesztés büntetés arányos volt. Az ítélet megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta eltelt időre figyelemmel bár az időmúlás immár nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő, azonban ez nem teszi lehetővé a vádlott által elkövetett cselekmény jellegére tekintettel a törvényi minimumban kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítő szakasz alkalmazásával történő lényeges enyhítését. Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre is, hogy a vádlottal szemben szükséges a közügyektől eltiltás, valamint a gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltás alkalmazása, amelyek tartama is arányosan került megállapításra.
- [32] A törvénynek megfelelően állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a polgári jogi igényt előterjesztő gazdasági társaság az ügyben nem minősül sem sértettnek, sem a sértett jogutódjának, így helyes volt a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasító rendelkezés azzal, hogy a polgári jogi igényt előterjesztő cég neve pontatlanul került az ítéletben feltüntetésre, ezért a másodfokú bíróság azt helyesbítette.
- [33] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései a törvénynek megfelelően voltak.
- [34] A kifejtettekből következik, hogy az ítélet a felmentés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalannak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta azzal, hogy mivel az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a vádlott lakóhelyének címe megváltozott, azt megállapította a polgári jogi igényt bejelentő gazdasági társaság nevének helyesbítése mellett.
- [35] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-án alapul.

Szeged, 2021. január 7.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Nagy Erzsébet s.k.. Halász Edina s.k.
előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéletábrla Bf.II.524/2019/14. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 9.B.507/2018/43. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős.

Szeged, 2021. január 7.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelél:

tisztviselő

